



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2/2024
30.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, др Илије Зиндовића, Марије Терзић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца Градске општине Стари град, коју заступа Градско правобранилаштво Града Београда, против туженог Савеза организације бубрежних инвалида Републике Србије, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Марко Комазец, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 280/23 од 03.03.2023. године, у седници одржаној 30.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 280/23 од 03.03.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 280/23 од 03.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 10761/20 од 17.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име коришћења туђе ствари исплати износ од 931.309,17 динара са законском затезном каматом почев од 11.05.2020. године као дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 50.432,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 280/23 од 03.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је доставио одговор на ревизију, трошкове поступка је опредељено тражио.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата дугованог на име коришћења туђе ствари. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, док битне повреде одредаба парничног поступка не представљају разлог за посебну ревизију.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.05.2020. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 931.309,17 динара.

С обзиром на то да се ради о имовинско правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из изложених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одбијен је туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер наведени трошкови нису били потребни за одлучивање о ревизији.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**